

Mette Romih

Geestig

Dit script is van:

Inhoud

Inhoud	1
Rollen	2
Scène 1: Ontmoet de geesten	3
♪ Somebody's watching me.....	3
Scène 2 - De vlog.....	17
Scène 3 - Donna en Sandy.....	24
♪ Girls just wanna have fun	26
Scène 4 - Emma ontmoet de geesten	30
Scène 5 - Wendel en Von Trapp.....	45
♪ Petshop Boys - It's a sin	47
Scène 6: Emma's uitleg	50
Pauze	56
Scène 7 - Livia's Labyrinth.....	57
Scène 8 - Koningin Isolde.....	60
Scène 9 - Bye bye bye, justin	68
Scène 10 - Maria's Lusten	72
♪ Touch-A, Touch-A, Touch Me.....	73
Scène 11 - Ug en de steen	77
Scène 12 - Donna en Sandy's vriendschap	80
Scène 13 - Mimi's musical	89
♪ Mimi's show.....	89
Scène 14 - Livia's reden	98
Scène 15 - De klok slaat één.....	103
♪ Tears in Heaven	104
EINDE	109

Rollen

Emma

Alex

Koningin Isolde

General Wendel

Herr von Trapp

Donna

Sandy

Maria

Mimi

Ug

Livia

Scène 1: Ontmoet de geesten

♪ Somebody's watching me

Who's watching
Tell me who's watching
Who's watching me

I'm just an average man with an average life
I work from 9 to 5, hey hell, I pay the price
All I want is to be left alone, in my average home
But why do I always feel
Like I'm in the Twilight Zone? and...

I always feel like somebody's watching me
And I have no privacy, whoa-oa-oa
I always feel like somebody's watching me
Tell me, is it just a dream

When I come home at night
I bang the door real tight
People call me on the phone I'm trying to avoid
Or can the people on TV see me, or am I just paranoid?

When I'm in the shower, I'm afraid to wash my hair
Cause I might open my eyes and find someone standing
there!
People say I'm crazy, just a little touch
But maybe showers remind me of 'Psycho' too much
That's why...

I always feel like somebody's watching me
And I have no privacy, whoa-oh-oh
I always feel like somebody's watching me
Who's playing tricks on me? Who's watching me
I don't know anymore!
Are the neighbours watching me?
Who's watching
Well is the mailman watching me?
Tell me who's watching
And I don't feel safe anymore, oh what a mess
I wonder who's watching me now
Who?
The IRS?!

I always feel like somebody's watching me
And I have no privacy, whoa-oh-oh
I always feel like somebody's watching me
Tell me is it just a dream

I always feel like somebody's watching me
And I have no privacy, whoa-oh-oh
I always feel like somebody's watching me
Who's playing tricks on me?
Who's watching me?

I always feel like somebody's watching me
Oooh, whoa-oh-oh
I always feel like somebody's watching me
Tell me, can it be?
Who's watching me?

I always feel like somebody's watching me
Whoa-oa-oa
I always feel like somebody's watching me
Who's playing tricks on me?
Who's watching me?

I always feel like somebody's watching me
Can I have my privacy
I always feel like somebody's watching me
Who's playing tricks on me?

Na het openingsnummer staan alle geesten in een eindpose, deze houden ze 10 á 20 seconden vast, daarna start gelijk het onderling gekibbel. Isolde vs Maria, Donna vs Sandy, Herr von Trapp vs Wendel. Ug loopt heen en weer te ijsberen en in haarzelf te brabbelen. Mimi zit gaat in een hoekje zitten zielig te doen.

Isolde:

Je moet als vrouw je recht opeisen! Jij geeft alles voor God, een MAN nota bene!

Maria:

Waar heb jij het over? Ik heb geen tijd gehad om mijn "recht" op te eisen want ik ben veel te vroeg overleden aan de pest! Ik heb gebeden voor genezing maar het mocht niet baten!

Isolde:

Dan had je een dokter op moeten zoeken!

Maria:

Die waren veel te bang om zelf besmet te raken!

SWITCH - ruzie gaat non verbaal door

Donna:

En JIJ! Altijd de schuld op een ander schuiven!
Makkelijk hoor!

Sandy:

Ik?! Jij stond te dansen, ik probeerde iedereen rustig te krijgen!

Donna:

Rustig te krijgen?! Je was stom dronken en je was een sigaret aan het aansteken! en toen... BOEM!

Sandy:

Mag een meid van 16 nou ook al niet meer ROKEN?!

SWITCH - ruzie gaat non verbaal door

Mimi: (zingt zachtjes)

Lonely... I'm miss lonely... I've got nobody... To call my own...

Mimi:

Dat was echt een vette MSN naam geweest: Miss Lonely.

Mimi: (zucht)

Misschien had Justin Timberlake me dan wel zien staan.

SWITCH - Mimi gaat non verbaal door

Wendel:

Jij! Jij hebt mij verraden! Ik wist dat dit zou gebeuren!

Von Trapp:

Noem JIJ MIJ nou een verrader? Jij stak het eerste mes!

Wendel:

Je liet ons geen keuze!

Von Trapp:

Ik wil niet meer met jou praten!

SWITCH - ruzie gaat non verbaal door

Livia staat in een hoekje te schrijven.

Livia:

Zoveel stemmen in één ruimte,
allen gevangen in hun eigen tijd.
Zij ruziën luid,
maar niemand luistert.

Ze kijkt even op naar de anderen, schrijft verder

De pest, de liefde, het mes, de vlam,
het maakt niet uit, want hier zijn we hetzelfde.
Dood, maar nog niet stil.

Ug:

Ug voelt stress. Ug kan niet goed tegen stress.

(...)

Ug:

STOOOOOOOP! Te veel voor Ug!

Alle ogen richten zich op Ug, die een mental breakdown krijgt. Sandy en Donna duiken onder een tafel.

Isolde:

Wat doet zij nou?

Maria:

Altijd dat primitieve gedrag!

Wendel:

Duidelijk een untermen...

Van Trapp valt in de reden en corrigeert.

Von Trapp:

Een ONDERONTWIKKELD mens.

Ug:

Ug is niet onderontwikkeld! Ug is gewoon van een andere tijd!

Von Trapp:

Onderontwikkeld dus.

Isolde:

In principe leeft Ug natuurlijk **al** veel langer dan jullie.

Ug:

Ug ging al 8500 jaar geleden dood. Dus Ug is al veel langer geest dan Wendel en Von Trapp.
Meer levenservaring!

Maria:

Dat is ruim 6500 voor Christus!

Ug:

Ug nog altijd niet begrijpen wie Christus is. Christus na mijn tijd.

Ug telt op haar handen hoeveel 6500 is.

Von Trapp:

Ik weet niet of je ervaring met geest-zijn ook “levenservaring” kunt noemen.

Wendel:

Nein, wenn du tot bist, bist du tot. Niet *levend* dus.

Maria:

Jarenlang heb ik mij verheugd op mijn komst in de hemel. Het werd mij geschetst als paradijs. Ik heb mijn leven toegewijd aan de bijbel.

(...)

En dan ga je dood. En wat krijg je dan? De eeuwigheid moeten spenderen tussen kapotte muren én kapotte zielen!

Isolde:

Dat is je eigen schuld geweest, je moet nooit blindelings vertrouwen op een man.

Mimi:

Wat maakt het uit! We kunnen helemaal niks en we zitten hier voor altijd vast!

Donna en Sandy komen achter de tafel vandaan.

Donna:

Is het veilig?

Sandy:

Ik denk het wel...

Wendel: (luid)

BOE!

Donna en Sandy verdwijnen gillend achter de tafel.

Mimi:

Houd toch eens op met dat gepest, Wendel!

Von Trapp:

Daar kan hij niks aan doen, hij is gewoon kwaadaardig.

Livia: (mompelend, schrijvend)

Tafels als schilden,
stemmen als speren,
iedereen vecht,
maar niemand wint.

Isolde:

Typisch weer. Jullie zoeken altijd de zwakkere uit om het pispaaletje van te maken. Dat deden jullie in de jaren 40 al en nu weer. De geschiedenis herhaalt zich.

Livia: (mompelend, schrijvend)

Sterk en zwak wisselen,
als golven in een badhuis.
Wie verdrinkt het eerst?

Mimi:

Maar ze zijn gelukkig al dood, dus vermoorden gaat niet meer lukken!

Von Trapp:

Nou ja zeg. Ik ben diep beledigd.

Wendel:

Daar sta ik boven.

Donna en Sandy komen weer bangetjes onder de tafel vandaan.

Ug:

Stilte! Ug wil stilte.

Maria:

Wat nu weer...

Ug:

Ug hoort iets...

Alle geesten luisteren aandachtig.

Livia:

En in de stilte hoor ik méér dan in al dat lawaai.
Alsof de dood zelf een voetstap dichterbij komt.

De rest:

Ssssst!

Livia:

Sorry!

Donna:

Voetstappen!

Alex en Emma komen op met een zaklamp.

Alle geesten:

MENSEN!

De geesten rennen als kippen zonder koppen over het podium, paniek door de mensen in hun gebouw. Wel in stilte.

Emma:

Wat een vet gebouw!

Donna en Sandy blijven staan en luisteren naar wat Emma zegt.

Alex:

Ja he?! Het was een klooster in de middeleeuwen, later is het nog gebruikt als noodziekenhuis in de Tweede Wereldoorlog. En in de jaren 80 is het tijdelijk als school gebruikt. Totdat het ontplofte na een mislukt schoolfeest.

Donna: (naar Sandy)

Hij weet veel over het gebouw!

Sandy:

Shhhh!

Alex:

Men zegt dat het er nu spookt...

Emma:

Wat bijzonder. En nu staat het leeg?

Alex: (wijst met de zaklamp naar de muren en het dak)
Nou ja, je kunt niet zoveel met een gebouw waar de muren nog maar half van overeind staan. En er zit een enorm gat in het dak.

Emma:
Klaar voor de sloop, zou ik zeggen.

Geesten:
WAT?!

Alex:
Zal de gemeente wel te veel kosten.

Emma: (wijst)
Wat zou daar zijn?

Alex:
Geen idee, laten we kijken.

Alex en Emma af.

Isolde:
Ze gaan ons onthoofden! Of we moeten de brandstapel op! Net als vroeger!

Maria:
Nee, nee! Ze gaan ons exorciseren! Ik heb het gehoord, er bestaan priesters met WIJWATER!

Donna (*hysterisch*):

Of ze maken van dit gebouw een discotheek! Ik trek dat niet nóg een keer!

Sandy:

Geen zorgen, Donna, ik heb nog wel een sigaretje...

Livia:

Ze praten over vuur,
Ze praten over water,
Maar de dood is al geweest.
Wat kan de levenden ons nog aandoen?

Maria (hoort haar):

Wat zeg je daar?

Livia (droog):

Alle dreiging is schijn. Wie eenmaal gestorven is, kan niet opnieuw sterven.

Ug (verward):

Ug kan wél opnieuw sterven? Of... nee... misschien niet?

Wendel (grinnikend):

Ze heeft gelijk. Wat willen ze ons nog afpakken? Ons leven? Dat is allang weg.

Von Trapp:

Onze rust! Ze kunnen onze rust afpakken!

Ug:

Ug houd van rust! Ug zegt: wij moeten mensen bang maken. Heel bang. Dan rennen mensen weg.

Von Trapp:

Afschrikking... interessant. Militair gezien een sterke strategie.

Mimi:

Ja! Voor mensen is er niks engers dan geesten!

Wendel:

Ik kan me meerdere dingen bedenken die enger zijn dan geesten...

Isolde:

Als jij nog één keer over gruweldaden tijdens de Tweede Wereldoorlog begint, dan zwaait er wat!

Von Trapp:

Even centraal! We moeten een plan bedenken om de mensen weg te jagen...

Licht fade uit.

Scène 2 - De vlog

Emma en Alex lopen op, Alex zet de camera neer en doet het licht aan. Ze gaan goed, enthousiast staan. De geesten lopen hier en daar over het podium en proberen Alex en Emma te laten schrikken maar het lukt niet. Ug is er niet bij.

Alex:

Oke, hij loopt. Welkom! Leuk dat je kijkt naar weer een aflevering van Urban Exploring met Alex...

Emma:

..... en Emma! Vandaag nemen we jullie mee in dit super creepy gebouw. Kijk even naar die muren, helemaal kapot!

Emma richt de camera op een hoek op het podium, net waar Maria staat.

Maria:

Creepy gebouw? Dit is mijn HUIS! Een beetje respect alstublieft!

Alex:

Volgens oude volksverhalen zou het hier spoken...

Emma:

Maar wij zijn nergens bang voor!

Wendel komt aangeslopen. Hij maakt een keel doorsnijdend gebaar richting het publiek.

Wendel: (richting het publiek)

Nergens bang voor? Dat zullen we nog wel eens zien!

Wendel probeert Emma en Alex te laten schrikken, maar ze kunnen hem niet zien.

Emma:

Het is hier echt HUGE! En check dat gat in het dak!

Livia:

Gebroken muren,

gebroken zielen.

Ze zien alleen het puin,

niet het verdriet dat hier is blijven hangen.

Alex:

Ja, dat is van die explosie in de jaren 80. Heel heftig allemaal.

Von Trapp:

Explosie? EXPLOSIE? Verder geen woord? Typisch deze generatie: alles samenvatten in één zin zonder enige nuance.

Donna:

Het was toch ook een explosie.

Sandy:

Ja, dat weet jij heel goed hé, want jij hebt het veroorzaakt!

Donna:

Niet waar, jij was het!

Isolde:

Hou eens op met dat gekibbel!

Emma:

Zouden jullie hier durven slapen? Laat het weten in de comments!

Mimi:

Ze vraagt of je hier durft te slapen... Ik woon hier al twintig jaar. Elke nacht alleen. Niemand die *mij* ziet.

De andere geesten:

Wij zien je toch?!

Mimi: (boos, hysterisch)

JA! Maar jullie zijn niet Justin Timberlake!

Livia:

Twintig jaar stilte is jong... de mijne telt millennia.

Alex:

Oké mensen, we gaan straks ook nog de kelder in. Ze zeggen dat daar nog spullen liggen uit de tijd dat dit een ziekenhuis was... creepy!

Maria: (tegen publiek, fel)

Ziekenhuis? Dat bestond in mijn tijd nog niet. Toen ik ziek werd, durfde geen dokter mij aan te raken. Ik stierf in mijn eentje aan de pest.

Wendel:

Waarom moet het altijd over jou gaan, Maria?!

Isolde:

Mag het een keer over Maria gaan? Ze heeft haar hele leven in het teken gezet van God!

Alex en Emma lopen al vloggend af.

Von Trapp:

Hallo! Aandacht! We moeten een plan bedenken om deze mensen weg te jagen. We dwalen af.

Sandy:

Hoe dan? Wij kunnen niks. Ze zien ons niet, ze horen ons niet. We kunnen geen voorwerpen verplaatsen...

Ug komt nietsvermoedend opgelopen.

Mimi:

Kon die holbewoner niet iets met stenen?

Alle aandacht op Ug.

Ug:

Ug is geen holbewoner. Ug's familie woonde in een hut!

Isolde:

Mimi! Jij genie! Ug kan stenen bewegen.

Ug:

Isolde gelijk! Ug kan stenen bewegen. Ug leefde lang geleden. Familie deed rituelen... aarde... vuur... water. Stenen luisteren naar Ug! Ook nu Ug dood is.

Donna:

Ik snap nooit wat zij zegt.

Sandy:

Ug kan stenen laten bewegen omdat zij vroeger is opgeofferd door haar stam. Ze deden oude rituelen en daardoor heeft zij die kracht gekregen.

Mimi:

Dat is wel het ultieme mes in je rug, opgeofferd worden door je stam.

Livia:

Ik weet er alles van.

Isolde:

Laat staan dat je man je vermoordt omdat je geen zoon kunt **produceren** baren.

Sandy:

Of de schuld krijgen van het opblazen van je middelbare school.

Donna:

Pfff. Ik praat niet meer met jou!

Von Trapp:

Hoewel ik geniet van dit geroddel en gekibbel, moet ik jullie toch echt afkappen, dames.

Ug! Zou jij een paar stenen bovenaan de trap in de ontvangsthal willen leggen?

Ug:

Ug niet begrijpen... maar Ug doet.

Ug concentreert zich heel hard. Een grote steen (aan een onzichtbaar touwtje) verplaatst zich van de rechtercoulisse naar de linker. Alle geesten staan met open mond te kijken. Ug doet een pre-historisch dansje en noemt haar spreuk op. Donna en Sandy zijn wat bang.

Ug:

Ug roept... steen... steen beweeg!

Ug roept... steen... steen luister!

Vu-ha! Vu-ha!

Stenen dansen! Ug.

(...)

Jullie meedoen!

Iedereen:

Ug roept... steen... steen beweeg!

Ug roept... steen... steen luister!

Vu-ha! Vu-ha!

Stenen dansen! Ug!

Isolde: (al klappend)

Het werkt!

Mimi:

Wat fantastisch, Ug!

Ug: (lachend)

Julie meedoen niet nodig. Ug gewoon genieten en lachen.

Wendel:

Eindelijk doet die holbewoner eens iets nuttigs.

Von Trapp:

HUTbewoner.

Donna:

Maar wat moet die steen daar?

Von Trapp:

Hopelijk struikelt die bakvis of haar compagnon over die kei. Dan belandt ze onderaan de trap. Dan moeten ze het gebouw wel verlaten in verband met een medisch ongeval...

Livia:

En zo zie je maar weer, een vos verliest zijn haren maar nooit zijn streken.

Geesten zuchten van gerustheid, reageren op het plan van Von Trapp en lopen af. Alleen Donna en Sandy blijven achter.

Scène 3 - Donna en Sandy

Het is stil, er is een ongemakkelijke stilte tussen Donna en Sandy. Sandy probeert toenadering te zoeken bij Donna maar die negeert haar.

Sandy: (angstig)

Ze hadden net weer over die explosie... Ik krijg kippenvel als ik eraan denk.

Donna negeert Sandy.

Sandy:

Waarom negeer jij mij eigenlijk? Zouden wij niet juist bij elkaar moeten blijven? We hebben hetzelfde meegemaakt.

Donna:

Je zou denken van wel. Maar ik denk liever aan andere dingen...

(grinnik...)

Ah shit. Nu ben ik je niet meer aan het negeren.

Sandy:

Wat voor andere dingen?

Donna:

Ik vraag me af of George Michael nog zou leven. Ik was zo'n fan van hem toen we nog leefden...

Sandy:

Jij maakt je druk over George Michael? We zijn DOOD, Donna. Ik zie nog steeds vlammen wanneer ik mijn ogen sluit. Ik ruik de rook!

Donna:

Nou ja... Misschien was het gewoon ons lot. Beter dood in de jaren tachtig dan oud en lelijk worden in de eenentwintigste eeuw.

Sandy: (boos)

Hoe kun je dat zeggen?! Mensen denken nog steeds dat IK de schuldige was! Dat ik de school heb opgeblazen!

Donna:

Jij hebt toch ook lopen roken in het scheikunde lokaal?

Sandy:

Niet waar! Ik vind het allemaal zo oneerlijk! Jij hebt een herdenking gehad, iedereen aan het janken "Ze had zoveel potentie!". En ik? Mensen haten mij nog altijd! Mijn nabestaanden worden getreiterd en lastiggevallen!

Donna: (gemeen)

Misschien wordt je wel afgezogen als je ooit je schuld toegeeft.

Sandy:

Ik HEB geen schuld om toe te geven!

Donna:

We zitten hier allemaal vast met een reden, Sandy! We kunnen niet afgezogen worden naar de hemel of naar de hel omdat we deel uitmaken van een onafgesloten verhaal. En ik zou het niet gek vinden als jouw verhaal met jouw schuld te maken zou hebben.

Sandy:

IK HEB GEEN SCHULD! Jij stond te spelen met de gaskraan, Donna! Zonder dat gas was er nooit een explosie geweest!

Sandy: *(gilt hysterisch)*

IK WIL GEEN SCHULD! IK WIL ALLEEN... ALLEEN GEWOON LEVEN!

Donna: *(lacht)*

Leven? Meid, dat feest wás ons leven. En kijk waar het ons bracht.

Sandy: *(bijna huilend)*

We wilden alleen maar plezier... gewoon een keer lol maken...

♪ Girls just wanna have fun

I come home, in the mornin' light
My mother says, "When you gonna live your life right?"
Oh momma dear, we're not the fortunate ones
And girls, they wanna have fun
Oh girls just wanna have fun

The phone rings, in the middle of the night
My father yells, "What you gonna do with your life?"
Oh daddy dear, you know you're still number one
But girls, they wanna have fun
Oh girls just wanna have

That's all they really want
Some fun
When the workin' day is done
Oh girls, they wanna have fun
Oh girls just wanna have fun (girls, they want)
(Wanna have fun, girls)
(Wanna have)

Some boys take a beautiful girl
And hide her away from the rest o' the world
I wanna be the one to walk in the sun
Oh girls, they wanna have fun
Oh girls just wanna have

That's all they really want
Is some fun
When the workin' day is done
Oh girls, they wanna have fun
Oh girls just wanna have fun (girls, they want)
(Wanna have fun, girls)
(Wanna have)

They just want, they just wanna (girls)
They just want, they just wanna (girls just wanna have
fun)

Oh girls, girls just wanna have fun
(Just want, they just wanna)
They just wanna, they just wanna (girls)
They just want, they just wanna (girls just wanna have fun)
Oh girls, girls just wanna have fun

When the workin'
When the workin' day is done
Oh, when the workin' day is done
Oh, girls, girls just wanna have fun
Everybody
Huh, huh

They just want, they just wanna (girls)
They just want, they just wanna (girls just wanna have fun)
Oh, girls, girls just wanna have fun
(They just wanna, they just wanna) when the workin'
When the working day is done (they just want, they just wanna)
Oh, when the working day is done (girls, girls just wanna have fun)
Oh girls, girls just wanna have fun

Tijdens het nummer: Donna begint spottend mee te zingen/dansen, Sandy doet aarzelend mee. Gaandeweg zwelt het nummer aan en worden beide meisjes hysterischer: ze lachen, schreeuwen, dansen, duwen elkaar, alsof ze gevangen zitten in hun eigen jeugdige rebellie. Het nummer eindigt niet vrolijk, maar

schrijnend. Een echo van hun onafgemaakte levens. Ze gaan op de grond zitten en staren voor zich uit.

Donna:

Dit blijft echt allemaal jouw schuld. Ik wil niet meer met jou praten.

Donna staat op en loopt weg.

Sandy:

Donna! Alsjeblieft!

Licht uit.

Scène 4 - Emma ontmoet de geesten

Emma en Alex komen al vloggend links op. De geesten hangen wat rond hen.

Alex:

Nou, dan zijn we weer terug in de ontvangsthal! Hopelijk hebben jullie genoten van deze aflevering van Urban Exploring met Alex...

Emma: (wijst **naar** de rechter coulisse **in**)

Ja wacht even, wat is daar bovenaan de trap?

Emma rent rechts af.

Von Trapp:

Precies zoals voorspeld...

Alex:

Doe je voorzichtig?

Valgeluiden

Alex:

Emma!

Emma gilt en valt terug het podium op. De geesten komen geschrokken om haar heen staan, Alex knielt naast haar.

Alex:

Emma? Emma! Word wakker, Emma!

Isolde:

Ze zal toch niet...

Mimi:

WE HEBBEN EEN MENS VERMOORD!

Wendel:

Jezus Mina doe eens rustig.

Alex pakt zijn telefoon en begint te bellen.

Donna:

Wat is dat voor een gek kastje?

Alex:

Hallo? 112? Shit, beltegoed op!

Wendel:

Kijk hem nou, helemaal in paniek. Heerlijk!

Von Trapp:

Nou. Opgeruimd staat netjes.

Wendel:

Dat zeiden wij vroeger ook altijd!

Isolde: *(kijkt naar Emma)*

Ze wordt wakker!

Emma opent langzaam haar ogen.

Emma:

Alex... ik...

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAH! WHAT THE FUCK?!

De geesten schrikken van de gil en gillen net zo hard terug.

Geesten:

AAAAAAAAAAAAAAAAAH!

Alex:

Wat? Wat is er?

Emma:

Wie zijn al die mensen?

Alex kijkt in het rond.

Alex:

Er zijn hier geen mensen. Alleen jij en ik?

Emma:

Hou me niet voor de gek! Ik zie ze duidelijk staan!

Isolde:

Je kunt ons zien?

Emma:

Ja natuurlijk kan ik jullie zien! Wat is dit voor een mislukte prank? En je hebt de hele feestwinkel leeggekocht voor de kostuums, zie ik?

Alex:

Volgens mij ben jij niet helemaal honderd. Er zijn hier geen andere mensen.

Emma:

Ik zie het toch heel duidelijk! Een oude vrouw in een middeleeuwse jurk...

Isolde:

Nou bedankt he, zo oud ben ik niet.

Emma:

Een meisje in een grieks laken?

Livia:

Dit is een Romeinse Tunica. Ik kom niet uit Athene, mijn familiegeschiedenis begint in Rome. Mijn huis stond hier, in Coriovallum.

Emma:

Wat is er met Corio Center?

Livia:

Neen. Coriovallum, zo heette deze stad vroeger, in mijn tijd.

Emma:

Whatever. Je kledingstijl is wack. Ik zie ook nog twee meiden in de kleding die mijn moeder vroeger droeg.

Donna:

Dit was anders héél hip in onze tijd.

Emma:

Een vrouwtje verkleed als non...

Maria:

Ik ben niet verkleed, dit is mijn alledaagse kleding.

Emma:

Iemand die duidelijk bij de kringloop geshopt heeft...

Mimi:

Kringloop? Dit is allemaal spiksplinternieuw! Van de Coolcat!

Emma:

Twee nazi's waarvan eentje er wel heel verwijft uit ziet...

Wendel + Von Trapp:

Ze bedoelt jou.

Emma:

En een holbewoner?

Ug:

Ug is geen holbewoner! Ug is een HUTbewoner!

Alex:

Ik heb geen idee waar jij het over hebt.

Emma:

Hou nou op met me in de maling te nemen. Het was grappig. Nu niet meer. Ik wil naar huis.

Von Trapp:

Tadaaa! Plan gelukt. De mensen gaan weg.

Emma wilt opstaan. Isolde breekt in.

Isolde:

Meisje, blijf toch nog even!

Donna:

Ik snap het niet meer. We moesten de mensen toch wegpesten?

Emma:

“De mensen”? Waarom noemen jullie ons steeds “De mensen”?

Alex:

Tegen wie praat jij?

Emma:

Die acteurs die jij hebt ingehuurd om mij te laten schrikken? Let it go, Alex!

Livia:

Emma... de 'mensen' die je ziet, zijn geen levenden.
Het zijn wij, geesten die hier zweven tussen muren en
herinneringen. Eeuwenlang onzichtbaar, vergeten... en
nu, voor het eerst, kan jij ons werkelijk zien.

...

Wij zijn het gefluister van het verleden, de schaduwen
van wat ooit was. Jij bent het oog dat ons leven weer
doet klinken.

Donna:

Lang verhaal kort, het is geen grap. Dit is écht.

Mimi:

Nee, inderdaad. Het was een super vet filmpje geweest
om aan al mijn vrienden door te mailen. Maar dit is geen
grap.

Emma:

Wat bedoelen jullie?

Maria:

Wij zijn geesten.

Het is even stil.

Emma barst in lachen uit.

Emma:

Geesten? Laat me niet lachen! Jullie zijn cosplayers,
mensen in een kostuum.

Het is even stil.

Emma:

Wacht... wacht even... jullie... jullie zijn allemaal... geesten?! Echt?

Alex:

Geesten bestaan niet. Je bent aan het hallucineren. Zal wel van de klap van je val komen.

Emma:

Dus jullie zijn allemaal dood?

Isolde:

Ja! Eindelijk begrijpt ze het. Na al die jaren: niemand die ons zag!

Mimi:

En niemand die mijn hondje levend heeft gehouden. Ik mis mijn Nintendogs.

Emma:

Waarom zijn jullie hier? Moeten jullie niet naar een hiernamaals ofzo?

Alex:

Ik ga een dokter bellen. Je bent kierewiet.

Emma:

Laat me nou even, Alex. Ik ben benieuwd naar de verhalen van deze geesten.

Livia:

Wij zijn gebonden aan deze plek. Hier eindigde ons leven, en nog hangt er iets onafgesloten in de lucht. Ieder van ons draagt een verhaal dat nooit volledig werd uitgesproken... een verhaal dat wacht op oren die ons werkelijk horen.

Donna:

Ja. Wij zitten hier al vast sinds 1985. Welk jaar is het nu?

Emma:

2025.

Sandy:

Al 40 jaar denkt iedereen dat ik alles verpest heb.

Emma:

Ben jij Sandy? Dat meisje dat de school heeft opgeblazen?!

Alex:

Wat krijgen we nou weer?

Emma:

Alex! Sandy is hier! Je weet wel, van die documentaire die ze laatst in het dorp hier hebben opgenomen!

Donna:

Ik ben er ook he...

Sandy:

Ik HEB de school niet opgeblazen!

(...)

Wacht... een documentaire? Over mij?

Emma:

Ja! Het was echt vet. Er gebeurt nooit wat in ons dorp, maar dit heeft nationale tv gehaald. Het was echt chaos met allemaal journalisten en ramptoeristen

Wendel duwt zich ertussen.

Wendel:

Chaos is onze tweede natuur.

Von Trapp:

En ik probeer wat orde te houden... maar helaas... niet alle geesten luisteren.

Mimi:

Ik heb nog steeds geen aandacht gekregen van Justin Timberlake, dus ik blijf hier hangen.

Ug: *(loopt heen en weer, mompelend)*

Ug voelt stress... te veel lawaai... te veel gezeur...

Isolde:

Ik ben vermoord door mijn man. Omdat ik geen zoon kon baren.

Emma:

Ben jij een van de vrouwen van koning Henry de achtste?!

Isolde:

Hu? Nee. Hij is slechts een trendsetter geweest in dat fenomeen.

Emma: *(naar Wendel en Trapp)*

En waarom zijn jullie hier?

Von Trapp:

Uh nou ja...

Wendel:

Laten we het houden op een wrede wraakactie uit onverwachte hoek.

Emma: *(naar Ug)*

Vaag. Ik kom er nog wel achter. En jij? Met je wilde haren?

Ug:

Ug is opgeofferd door haar stam. Ug al lang hier rondzweven. Als langste!

Emma:

Sick.

Maria:

Sick?! Daar maak je geen grapjes over! Ik ben overleden aan de pest. Dat was niet leuk!

Emma:

Blijf maar uit mijn buurt dan, gatverdamme!

Isolde:

Geesten zijn niet besmettelijk.

Mimi: *(eist de aandacht op)*

Ik ben twee weken voordat ik mijn grote rol zou spelen overleden. Het was verschrikkelijk. Mijn hele leven leefde ik toe naar dát moment. Mimi in de schijnwerpers. En toen, plots! Boem! Een pijp door mijn lijf heen.

Emma:

Was je actrice? Je lijkt me wat jong voor een carrière.

Mimi:

Nee, het was de schoolmusical.

Alex:

Zullen we naar huis gaan? Ik heb het hier wel gezien.

Wendel:

Zeg tegen je compagnon dat hij niet weg mag!

Emma:

Je mag niet weg van de nazi.

Alex:

Typisch autoritair gedrag. Is het de verwijfde of de andere?

Emma:

Nee, de andere.

Wendel: *(tegen Von Trapp)*

Zie je nou wel!

Von Trapp:

Nou ja zeg!

Livia staat op en loopt weg.

Emma: *(richting Livia)*

En waar ben jij aan overleden?

Livia:

Wat ik hier draag... dat is iets wat jij niet kunt begrijpen.

Livia af.

Mimi:

Livia wil het niet over haar dood hebben.

Maria:

Ook niet over haar leven, trouwens.

Emma:

Jullie weten niet waarom zij hier is?

Isolde:

Correct. Maar, meisje, nu je hier bent. We hebben je nodig.

Emma:

Ik ga geen gekke geestenrituelen uitvoeren.

Isolde:

Nee, nee. Moet je horen. Wij geesten zitten hier al jarenlang vast.

Maria:

Al eeuwenlang zelfs.

Ug:

Vroeger was hier rust. Nu is ruzie. Altijd ruzie. Ug word gek.

Emma:

Ik ben geen politieagent. Los je eigen akkefietjes op.

Isolde:

Meisje, alsjeblieft! We willen gewoon afgezogen worden!

Emma:

Pardon?! Hier wil ik niks mee te maken hebben!

Maria:

Ze bedoelt dat ze naar het hiernamaals wilt. Naar boven! Naar onze schepper.

Isolde:

Ja, zo noemen we dat: afgezogen worden naar boven.

Emma:

En hoe moet ik daar bij helpen?

Isolde:

Jij kunt zorgen dat onze ruzies opgelost worden en onze verhalen afgemaakt worden. Iedere nacht, om 1:00 precies gaan de poorten van het hiernamaals open. Dan worden geesten afgezogen naar hun laatste rustplaats.

Emma twijfelt even.

Emma:

Weet je wat? Ik heb zomervakantie. Ik heb verder niet zoveel te doen. Ik kom jullie helpen!

Gejuig bij de geesten. Licht uit.

Scène 5 - Wendel en Von Trapp

Wendel staat op het podium. Hij kijkt om zich heen alsof hij ergens op wacht.

Niet veel later komt Von Trapp op. De heren kijken elkaar aan.

Von Trapp:

Is iedereen weg?

Wendel: (grinnikend)

Voor zover ik weet. Mimi is bezig met zichzelf in de spiegel bewonderen, Donna kletst de oren van het hoofd bij Isolde, en Ug... tja, die praat tegen een muur. Dus nee, niemand mist ons.

Von Trapp vliegt Wendel in de armen.

Von Trapp:

Liefste, ik heb je gemist. Ik kan deze façade niet langer ophouden. Het vreet aan me, iedere minuut dat ik moet spelen dat ik iemand anders ben.

Wendel: (grijnst, maar zacht)

Dus de trotse officier heeft tóch een zwak plekje. En dat zwakke plekje... dat ben ik! Ik dacht al dat je ooit zou breken.

Von Trapp:

Noem me geen officier, niet nu. Ik wil hier gewoon mezelf zijn. Op dit moment ben ik alleen maar de jouwe...

Wendel:

De mijne. Dat klinkt fijn.

De heren leunen nog wat dichterbij elkaar toe, maar net wanneer ze elkaar willen kussen trekt Von Trapp zijn hoofd weg.

Von Trapp:

Wat als ze ons ontdekken? Wat als ze er achter komen wie ik echt ben?

Wendel:

Dan weten ze eindelijk waarom jij altijd zo gespannen bent.

Von Trapp: (ademt zwaar)

Wendel... elke seconde dat ik naar je kijk, voelt goed. Maar elke seconde daarna... voelt als een straf.

Wendel:

Een straf? Voor wat? Voor liefde?

Von Trapp:

Voor alles wat ik voel. Het mag niet, het hoort niet. Alles waar ik in geloof stort in... alsof ik een zonde bega.

Wendel: *(zacht, bijna uitdagend)*

Misschien is het een zonde. Misschien maakt dat het juist zo heerlijk.

Von Trapp: *(slaat zijn blik neer, verscheurd)*

In mijn hoofd... hoor ik het steeds weer. Elke gedachte, elke aanraking... alles in mij schreeuwt dat het fout is. Dat ik... verkeerd ben.

Wendel:*(neemt zijn gezicht vast, kijkt hem recht aan)*

Als dit fout is... wil ik nooit meer gelijk hebben.

Spannende stilte. Von Trapp trilt tussen verlangen en angst. Hij rukt zich los.

Von Trapp:

Nee! Ik kan dit niet. Het is... het is een zonde.

♪ Petshop Boys - It's a sin

When I look back upon my life
It's always with a sense of shame
I've always been the one to blame
For everything I long to do

No matter when or where or who
Has one thing in common too
It's a, it's a, it's a, it's a sin
It's a sin

Everything I've ever done

Everything I ever do
Every place I've ever been
Everywhere I'm going to
It's a sin

At school they taught me how to be
So pure in thought and word and deed
They didn't quite succeed

For everything I long to do
No matter when or where or who
Has one thing in common too
It's a, it's a, it's a, it's a sin
It's a sin

Everything I've ever done
Everything I ever do
Every place I've ever been
Everywhere I'm going to
It's a sin

Father forgive me
I tried not to do it
Turned over a new leaf
Then tore right through it
Whatever you taught me

I didn't believe it
Father you fought me
'Cause I didn't care
And I still don't understand

So I look back upon my life
Forever with a sense of shame
I've always been the one to blame
For everything I long to do

No matter when or where or who
Has one thing in common too
It's a, it's a, it's a, it's a sin
It's a sin

Everything I've ever done
Everything I ever do
Every place I've ever been
Everywhere I'm going to
It's a sin

It's a
It's a
It's a
It's a sin

It's a sin
It's a sin
It's a sin
It's a sin

*Tijdens het nummer zien we dat Emma het gesprek en
het nummer van de twee mannen gehoord heeft. Ze
loopt af en gaat Alex zoeken.*

Scène 6: Emma's uitleg

Alex staat op het podium, klaar om weg te gaan. Emma komt op.

Emma:

Alex! Wacht heel even. Ik wil je alles even uitleggen.

Alex:

Wat valt er uit te leggen? Jij bent doorgedraaid en hebt hallucinaties. Ik ga een dokter voor je halen.

Emma:

Het zijn geen hallucinaties, Alex. Ik kan geesten zien.

Alex:

Ja, ja. Net als in The Sixth Sense, "I see dead people".

Emma:

Hoe kan ik het aan je bewijzen?

Alex:

Weet ik veel meid. Ik vind dit heel raar allemaal.

Emma:

Ik kan je weetjes vertellen over dit gebouw die ik nooit zou kunnen weten?

Alex:

Nou, brand los.

Emma:

Donna! Sandy! Kom eens!

Donna en Sandy komen opgelopen.

Emma:

Dit zijn Donna en Sandy. Jij kunt ze niet zien maar zij waren er bij.

Alex:

Waarbij?

Donna: (*lachend*)

Aardbei!

Sandy geeft Donna een stomp.

Emma:

Op die nacht dat de school ontplofte.

Alex:

Oh ja? Vertel eens hoe het allemaal gebeurd is dan.

Sandy:

We hadden een feestje. Door een brandende sigaret...

Donna:

JOUW sigaret.

Sandy:

... ontplofte er het scheikundelokaal dat gevuld was met gas. Omdat IEMAND aan het spelen was met de gaskraan.

Emma:

Het scheikundelokaal is ontploft door een brandende sigaret en een openstaande gaskraan.

Alex:

Dat is algemeen bekend, Emma. Ik wil details!

Donna:

Het laatste nummer dat ik hoorde was "Easy Lover" van Phil Collins & Philip Bailey.

Emma:

Het laatste nummer dat de overleden meisjes hoorde was "Easy Lover" van Phil Collins & Philip Bailey.

Alex zoekt het op, op zijn telefoon.

Alex:

Warempel. Dat stond inderdaad op nummer 1 in de top 40 op de datum dat het gebouw ontplofte.

Emma:

Zie je nou wel! Dat had ik nooit kunnen weten

Alex:

Ik ben nog niet overtuigd.

Sandy:

Ug kan een steen laten bewegen. Misschien heb je daar wat aan? UG! Kom eens!

Ug komt op.

Ug:

Wat moet Ug nu weer doen? Ug was aan het kijken naar kleine beestjes.

Emma:

Dit is Ug. Ug kan blijkbaar voorwerpen verplaatsen. Als ik aan Ug vraag of ze een steen kan verplaatsen, geloof je me dan?

Alex:

Ug? Wat is dat voor een naam? Dat zijn toch die Australische laarzen?

Emma:

Ug is een holbewoner.

Ug:

HUTbewoner.

Emma:

Sorry, hutbewoner.

Alex:

Oke, eerst zien dan geloven.

Emma:

Ug, zou jij een steen kunnen laten verschuiven zodat ik aan Alex kan bewijzen dat jullie echte geesten zijn.

Ug:

Oke, maar laatste keer. Ug is moe.

Ug concentreert zich heel hard. De steen beweegt nu van rechts naar links. Alex staat met open mond te kijken.

Ug:

Ug roept... steen... steen beweeg!

Ug roept... steen... steen luister!

Vu-ha! Vu-ha!

Stenen dansen! Ug.

(...)

Jullie meedoen!

Iedereen:

Ug roept... steen... steen beweeg!

Ug roept... steen... steen luister!

Vu-ha! Vu-ha!

Stenen dansen! Ug!

Emma:

Geloof je me nu?

Alex:

Oké vooruit. Wat moeten we doen?

Emma:

Al deze geesten willen naar het hiernamaals. Maar daarvoor moeten wij hun onafgemaakte verhalen afmaken. Vóór vanavond 1:00u. Ik heb wel al een idee hoe we Wendel en Von Trapp kunnen helpen...

Donna:

Oh? Hoe dan? Ik ben benieuwd.

Emma:

Dat gaat jullie niks aan.

Alex:

Wie?

Emma:

De twee nazi's.

Alex:

We gaan toch geen nazi's helpen?!

Emma:

Ik snap dat het vreemd klinkt, maar ik denk dat dit juist wel is wat we moeten doen...

Alex:

En hoe gaan we dat doen?

Emma:

Iedere geest doet zijn verhaal. Bij ons! Hoe ze zijn overleden en wat ze in hun leven deden.

Alex:

Dat klinkt eigenlijk wel heel interessant. Waar zullen we beginnen?

Emma:

Ik ben het meest benieuwd naar het verhaal van het meisje uit Rome...

Sandy:

Ik denk niet dat het je gaat lukken. Wij proberen het al jaren!

Emma:

We zullen het zien!

Pauze

Scène 7 - Livia's Labyrinth

Scène tussen Emma en Livia. Livia laat inderdaad niks los, ze praat in gekke metaforen en raadsels. Ze denkt dat ze de enige is die zoveel geleden heeft als zij.

Livia zit in een hoekje te schrijven. Emma komt naast haar zitten.

Emma:

Livia, mag ik even naast je komen zitten?

Livia kijkt op, haar blik vol afstand.

Livia:

Mag... misschien... maar woorden zijn als water. Ze glijden door je vingers. Begrijp je dat, of is jouw hart te groot om het te bevatten?

Emma:

Ik wil je gewoon leren kennen.

Livia:

Leren? Iedereen probeert te leren van mijn stilte, mijn stormen, mijn stenen die ik overal heen draag. Maar niemand... niemand voelt echt wat ik voel.

Emma:

Wat voel je dan?

Livia:

Zoals een zee die alles slikt en niets teruggeeft. Zoals de wind die fluistert dat de wereld nooit eerlijk is. Zoals een schaduw die langer leeft dan het licht...

Emma:

Dat klinkt... eenzaam.

Livia:

Eenzame zeeën verdrinken in hun eigen geheimen. En toch... ik moet blijven zwemmen, want stoppen betekent dat ik nooit zal zijn wie ik had kunnen worden.

Emma probeert dichterbij te komen, maar Livia draait haar hand weg.

Livia:

Je zult het nooit volledig weten. Zoals niemand mijn naam zal roepen als de stilte valt. Mijn verhaal... is een labyrint zonder uitgang.

Emma:

Misschien kunnen we samen een weg vinden?

Livia:

Misschien... maar eerst moet je leren luisteren naar wat niet wordt gezegd.

Livia gaat weer schrijven.

Emma:

Wat schrijf je daar?

Livia:

Wat ik schrijf? Woorden gevangen in een storm.
Gedichten... die niemand ooit las. In mijn tijd mochten
meisjes niet schrijven, laat staan dromen.

Emma:

Maar jij deed het toch?

Livia:

Stilletjes... in de schaduw van de avond. Zolang HIJ het
maar niet zag.

Emma:

Wie is "hij"?

Livia:

Dat is niet belangrijk. Hij wilde mijn mond snoeren. Ik
moest zwijgen. Ik hield mijn mond, maar mijn pen
weigerde te zwijgen. Tot in de dood.

Emma:

Je hoeft nu niet meer te zwijgen, Livia. Degene die jou
dit heeft aangedaan is hier niet. Je bent veilig.

Livia staat op en loopt weg.

Livia:

Daar weet jij niks van. Jij weet niet wie mij dit heeft
aangedaan.

Scène 8 - Koningin Isolde

Emma en koningin Isolde staan tegenover elkaar. Alex hangt er een beetje bij, hij kan Isolde niet horen.

Isolde:

Tijdens mijn leven heb ik het altijd geweten. Mijn leven was niks waard, omdat ik mijn man geen zoon kon schenken. Hij zei iedere avond tegen mij “Jij bent een mislukking. Jij hebt mijn naam onteerd”.

Emma:

Wat verschrikkelijk.

Isolde:

Later, toen ik al eeuwen dood was leerde ik pas dat de vrouw méér is dan een babymachine. En dat er na mijn dood allerlei vrouwengroepen waren die zich inzetten voor gelijke rechten! Dáár had ik bij willen horen! Daar had ik voor willen vechten!

Emma:

Hoe heb je dat geleerd? Heeft Mimi je dat verteld?

Isolde: (lacht)

Mimi? Ha. Nee hoor. Mimi is veel te druk met bevestiging zoeken van anderen. Het liefst mannen. Vooral die Justin Timberlake van d'r.

(...)

Nee, weet je. Dat irriteert mij wel een beetje aan haar. Zij is wél in het juiste tijdperk geboren om op te komen

voor zichzelf en de vrouw, maar ze heeft er nooit iets mee gedaan.

(...)

In de bibliotheek liggen allemaal boeken over feminisme en gelijkheid. Ik kan natuurlijk geen pagina's meer omdraaien omdat ik -zeg maar- dood ben. Maar één boek lag open op een tafel. En die pagina's heb ik misschien wel 100x gelezen!

Emma:

Iedereen vecht zijn eigen strijd, denk ik? Mimi op haar manier.

Isolde: *(fel)*

Ik kon niet eens een strijd voeren. Ik was al verloren bij mijn geboorte. De wereld was nog niet zo ver. Ik kon alleen maar "ja en amen" zeggen op alles wat een man van mij vroeg.

Emma:

En hij heeft je vermoord omdat jij geen zoon kon "produceren"?

Alex kijkt op.

Isolde:

Ja. Dat was het enige waar ik goed voor was.

Alex:

Weet koningin Isolde dat de man het geslacht van het kindje bepaalt?

Isolde:

Hoe bedoel je?

Emma:

Wat bedoel je precies, Alex?

Alex:

Nou... De vrouw draagt het kind maar het zaad van de man bepaald of het een jongen of een meisje wordt. Iets met XX en XY chromosomen.

Koningin Isolde kijkt verbaasd.

Emma:

Hoor je dat? Het lag helemaal nooit aan jou.

Isolde: *(verstijft, fluistert)*

Niet... mijn schuld?

(pauze, dan breekt ze)

Al die vernederingen... die blikken vol minachting... voor niets. *(ze legt een hand op haar borst)* Het was nooit mijn last om te dragen.

Emma:

En toch heb je hem gedragen, eeuwenlang. Maar nu kun je het loslaten!

Isolde:

Ik wil het zeker weten! Heeft mijn man ooit een zoon gekregen met een ander?

Emma:

Hoe heette je man?

Isolde:

Koning Alaricus II van Valderië.

Emma:

Alex! Zoek eens op of Koning Alaricus II van Valderië een zoon heeft gehad!

Maria komt op, bekijkt Alex eens goed en komt dan heel dicht bij hem staan.

Emma: (lachend)

Je hebt een bezoeker, Alex.

Alex:

Is het de holbewoner?

Emma:

Nee, het is Maria, de non.

Maria:

Wat heb jij daar, jongeman?

Emma:

Dat is een mobiele telefoon. Daar kun je mee bellen,

berichten versturen maar ook dingen opzoeken op het internet.

Isolde:

Wat is internet?

Emma:

Dat kan Alex beter uitleggen denk ik. Alex, wat is het internet?

Alex: (zuchtend)

Hoe leg je dat in vredesnaam uit... Eh... het is een soort... bibliotheek. Maar dan miljoenen keren groter. En iedereen kan er dingen in schrijven en lezen wat anderen hebben geschreven.

Isolde:

Iedereen? Zelfs de boeren en de burgers?

Emma:

Iedereen, van koningen tot kinderen.

Maria: (geïntrigeerd, fluisterend tegen Emma)

Is dit... toverij? Een heilig boek dat zichzelf steeds weer aanvult?

Emma: (grijnzend)

Zoiets, ja. Alleen... de heiligheid valt soms nogal tegen.

Isolde:

Internet... hadden wij dat maar in de middeleeuwen.
Dan had ik op die manier het feminisme verspreid over
mijn koninkrijk!

Alex: (kijkt naar zijn scherm)

Nou, ik heb 'm hoor. Koning Alaricus II van Valderië...
Hij had drie dochters. Maar nooit een zoon. Hij heeft na
Koningin Isolde nog twee vrouwen gehad. Het koninkrijk
is na zijn dood naar zijn jongste broer gegaan.

Isolde: (verstijft, dan ontroerd)

Nooit... een zoon... Dus al die jaren... al dat
schuldgevoel... was voor niets?

Emma:

Het lag nooit aan jou, Isolde. Een man bepaalt het
geslacht van een kind. Niet de vrouw.

Isolde: (fluistert, bijna brekend)

Hij... heeft me gebroken. Terwijl hij... nooit de zoon kon
geven die hij verlangde.

Maria: (legt voorzichtig een hand op Isolde's arm)

Dan ben jij vrij, zuster. Jij was nooit schuldig.

Hemels muziekje

Isolde: (na een stilte, bijna opgelucht)

Vrij... ja. Misschien voel ik dat nu voor het eerst.

Maria:

Wacht eens even, hebben jullie het nou over...
geslachtsgemeenschap?

Emma:

Ja, dat is een heel normaal onderwerp tegenwoordig.

Maria: (nieuwsgierig, maar ook een beetje ondeugend)
En... hoe gaat dat dan precies? Bij ons in het klooster
mocht daar nooit over gesproken worden. Alles wat met
lust te maken had, was zondig.

Emma:

Het is niks gek hoor, gewoon... menselijk. Het is juist
iets moois, als twee mensen van elkaar houden.

Alex: (ongemakkelijk, schuift wat achteruit)

Moeten we dit écht nu bespreken?

Maria: (komt heel dichtbij Alex, kijkt hem aan)
Misschien wel. Want... als het niet zondig is... waarom
voel ik me dan opeens zo warm van binnen, als ik hem
zie?

Emma: (kan haar lach niet inhouden)

Oh nee, het begint hoor. Maria ontdekt de liefde.

Maria: (fluisterend tegen zichzelf)

Is dit... wat ze verliefdheid noemen?

Isolde:

Ja! Dit is waar alle dichters over schrijven en alle troubadours over zongen. Verliefdheid!

Emma:

Volgens mij is Zuster Maria een beetje verliefd op je, Alex.

Alex: (Beschaamd, naar Emma)

Oh jee. Kun je háár niet óók bevrijden?

De dames giegelen. Licht uit.

Scène 9 - Bye bye bye, justin

*Mimi zit aan een tafel, verzonken in haar gedachten.
Emma en Alex komen op. Ze schrikt.*

Mimi:

Duuuuuuude! Je laat me schrikken!

Emma:

Ha, dat is ironisch. Laat het mens de geest schrikken.

Alex:

Kunnen de geesten eigenlijk op meubels zitten?

Emma:

Ja hoor. Mimi zit hier gewoon aan tafel. Met een boekje in haar hand. Wat ben je aan het doen?

Mimi:

Dit is het script van de schoolmusical. De musical die ik nooit heb kunnen opvoeren omdat ik twee weken voordat het uitgevoerd zou worden, plotseling kwam te overlijden.

(...)

Dag spotlight-moment. Dag staande ovatie. Dag eeuwige roem.

Emma:

En hoe ben jij ook alweer tot je tragische einde gekomen?

Mimi:

Een paar vrienden en ik waren aan het skaten in dit gebouw. Ik maakte een verkeerde draai, belandde in een balustrade en werd doorboord door een paal.

Emma: (zichtbaar walgend)

Oh jeetje. Wat heftig.

Alex:

Spill the tea. Hoe is Mimi overleden?

Emma:

Ze is doorboord door een paaltje van een balustrade.

Alex:

Gatverdamme, had ik maar niks gevraagd.

Mimi:

Nouja zeg. Een beetje respect graag.

Emma:

Ja, Alex! Heb een beetje respect voor de doden.

Alex:

Woeps. Sorry.

Mimi:

Ik zal nooit mijn applaus ontvangen. Ik zal nooit beroemd worden. Justin Timberlake zal nooit verliefd op me worden...

Emma:

Justin Timberlake is ondertussen ook wel flink ouder geworden hoor. Zoek eens een foto op, Alex.

Alex zoekt op zijn telefoon, laat een foto zien maar niet aan Mimi want hij weet niet waar Mimi is. Emma draait zijn hand de juiste kant op.

Mimi:

Oh Hell no! De crush is over, voorbij. Finito.

Emma:

Is dit wat jouw geest vrij gaat maken? Het loslaten van Justin Timberlake?

Mimi:

Ik hoop het.

Emma en Mimi luisteren aandachtig of het muziekje zich afspeelt.

Emma:

Ik hoor geen magisch muziekje.

Mimi:

Ik ook niet.

Emma:

Dan moet je maar je musical opvoeren. Hier. In het oude klooster.

Mimi:

Wat een idee! Ik kan letterlijk mijn eigen verhaal afmaken!

Emma:

Precies. Dus ga nu maar goed oefenen. Dan kun je het vanavond hier in de ontvangsthal opvoeren.

Mimi springt op, gaat in een theatrale pose staan.

Mimi:

Oke! Kom dat zien, Kom dat zien! Open de gordijnen, licht uit, spot aan! Mimi speelt vanavond haar one woman show! Kom je me helpen regisseren?

Emma:

Ikke? Ik heb dat nog nooit gedaan hoor.

Mimi:

Ik weet zeker dat je het kunt! Kom!

Mimi en Emma lopen af. Alex blijft alleen achter en gaat aan de tafel zitten.

Scène 10 - Maria's Lusten

Alex zit alleen aan de tafel. Hij is wat bezig met zijn telefoon. Maria komt langzaam op, ze doet wat versierpogingen, maar Alex kan haar natuurlijk niet zien.

Maria: (zacht, tegen zichzelf)

Heer... vergeef mij, want ik ben zwak.

Maar... kijk hem daar zitten. Zijn handen... zo behendig over dat kastje. Zijn ogen, gefocust, fel.

Maria komt dichterbij, buigt zich voorover alsof ze hem wil aanraken, maar durft niet.

Maria:

Wat zou er gebeuren als hij zijn handen niet alleen voor dat lichtgevende schermje gebruikte?

Ze schrikt van haar eigen woorden, slaat een kruis.

Maria:

Ik mag dit niet denken! Ik ben een bruid van Christus. Ik hoorde gehoorzaam te zijn, kuis, rein.

En toch... als ik naast hem stond... als ik hem... mocht aanraken...

Ze loopt langzaam om de tafel heen, steeds dichterbij Alex, alsof ze hem wil besluipen.

Maria:

Zijn lippen... rood als de wijn van de mis. Zijn nek... zo bloot.

(ademt diep in)

Ik... ik wil niet meer bidden. Ik wil... zondigen.

Ze gaat vlak achter Alex staan, heel dicht, alsof ze in zijn nek wil fluisteren.

Maria:

Een vrouw... een man... vlees dat naar elkaar zoekt.

Dat mag niet. Dat mocht nooit.

Maar waarom voelt het dan zo... juist?

Ze streelt de lucht vlak boven zijn schouder, alsof ze hem bijna aanraakt.

Maria:

Misschien... is dit mijn hiernamaals. Niet boeten. Geen psalmen. Maar lust.

Ik wil weten hoe het voelt. Hoe hij voelt.

Ze lacht nerveus, bijna giechelig, alsof ze zichzelf voor het eerst toelaat iets stouts te denken.

♪ Touch-A, Touch-A, Touch Me

I was feeling done in, couldn't win

I'd only ever kissed before

I thought there's no use getting into heavy petting

It only leads to trouble and seat wetting

Now all I want to know is how to go

I've tasted blood and I want more (more, more, more)

I'll put up no resistance, I want to stay the distance

I've got an itch to scratch, I need assistance

Toucha, toucha, toucha, touch me
I wanna be dirty
Thrill me, chill me, fulfill me
Creature of the night

Then if anything grows while you pose
I'll oil you up and rub you down (down, down, down)
And that's just one small fraction of the main attraction
You need a friendly hand and I need action

Toucha, toucha, toucha, touch me
I wanna be dirty
Thrill me, chill me, fulfill me
Creature of the night
Toucha, toucha, toucha, touch me
I wanna be dirty
Thrill me, chill me, fulfill me|
Creature of the night

Toucha, toucha, toucha, touch me
I wanna be dirty
Thrill me, chill me, fulfill me

Creature of the night
Creature of the night
Creature of the night?
Creature of the night
Creature of the night
Creature of the night
Creature of the night

Creature of the night!

Creature of the night

Na het nummer staat Maria in een pose vóór op het podium. Na het applaus speelt voor haar het hemels muziekje. Alex schrikt hier van.

Maria:

Ik voel me... bevrijd! Is dit waar de vrijerij goed voor is?

Hemels muziekje

Alex:

EMMA! Kom snel! Volgens mij heb ik per ongeluk een geest bevrijd!

Emma komt opgerend en kijkt naar Maria.

Emma:

Maria? Wat is er gebeurd?

Maria: (knikt, bijna in tranen van opluchting)

Ik... ik hoef me niet meer te schamen. Niet voor mijn verlangen, niet voor mijn lichaam, niet voor mijn ziel.
(...)

Ik ben vrij!

Emma:

Nou, Alex. Ik wist niet dat jij zoveel sexappeal had!

Alex:

Wat?

Emma:

Je hebt Zuster Maria bevrijd. Door jou leerde ze wat menselijke lusten zijn.

Alex:

Ze heeft me toch niet aangeraakt he? Want dat is NIET okay!

Maria: (giegelend)

Nee. Dat niet. Maar als ik het zou kunnen, had ik het gedaan!

Emma: (lachend)

Nee hoor, gekkie. Geesten kunnen ons niet aanraken.

Alex:

Ik voel me vies...

Scène 11 - Ug en de steen

Ug komt sluipend op, gebogen, alsof ze iets kwijt is. Ze kijkt onder tafels, achter stoelen, mompelt onverstaanbare klanken.

Ug:

Ug... steen kwijt. Steen weg! Zonder steen geen rust!
(...)
Ug moet steen vinden!

Ze kruipt dichterbij naar een donkere hoek van het podium. Daar komen Wendel en Von Trapp half fluisterend op. Ze hebben elkaar duidelijk opgezocht.

Von Trapp:

Ben je zeker dat niemand ons gevolgd is?

Wendel:

Maak je niet druk, Trappie. Iedereen is te druk bezig met hun eigen ellende.

Ze komen dichterbij elkaar. Von Trapp legt een hand op Wendels schouder. Ug gluuft en luistert.

Wendel:

Ik kan dit niet meer. Dit geheim... het vreet me op.

Von Trapp:

Geheimen zijn er om het spannend te houden, schatje.

Ug moet ineens keihard niezen. De heren schrikken.

Wendel:

Wat was dat?!

Ug: (komt overeind, totaal ongepast)

Ug zoekt steen. Ug hoort woorden. Geheim woorden.

Von Trapp: (paniekerig)

Wat... wat heb je gehoord?

Ug:

Jij zegt: "Ik wil dit niet meer geheim houden." Jij wil kussen. Jij wil liefde!

Wendel barst in lachen uit, Von Trapp verstijft.

Wendel:

Ha! Zie je nou wel? Zelfs de hutbewoner snapt het!

Ug: (gaat weer op handen en knieën)

Ug zoekt steen. Jullie zoeken liefde. Iedereen zoekt dingen.

(...)

Steen, steen, steen...

Ug kruipt het podium af.

Wendel:

Als zelfs de bekrompen hutbewoner geen probleem heeft met onze liefde, wie zijn wij dan om het geheim te houden?

Von Trapp:

Denk je dat de anderen het zullen accepteren?

Wendel:

Ja natuurlijk. We leven in de 21ste eeuw!

Von Trapp:

Nou ja... "leven"...

Wendel:

Maria zal waarschijnlijk roepen dat we zullen branden in de hel.

Von Trapp:

Dat zullen we sowieso als je bekijkt wat wij allemaal op onze kerfstok hebben.

Wendel:

En we zitten hier toch vast! We moeten er alleen voor zorgen dat we niet afgezogen worden.

Von Trapp:

Ja, want voor eeuwig branden in de hel is natuurlijk veel verschrikkelijker dan voor eeuwig vastzitten in dit gebouw!

Von Trapp en Wendel af.

Scène 12 - Donna en Sandy's vriendschap

Donna en Sandy lopen tegelijkertijd van weerskanten op. Ze kijken elkaar aan. Donna zegt niks.

Sandy:

Donna!

Donna negeert Sandy.

Sandy:

Je kunt me niet altijd blijven negeren!

Donna haalt haar schouders op en loopt weer af. Sandy gaat aan tafel zitten, legt haar hoofd op haar armen en begint zachtjes te snikken.

Even later komt Emma op.

Emma:

Sandy? Wat is er aan de hand?

Sandy:

Donna. Ze negeert me al de hele tijd. Dit doet ze iedere keer. Het ene moment praat ze tegen me en het moment daarna word ik voor jaren achter elkaar genegeerd.

Emma:

Wat stom zeg. Zal ik proberen om met haar te praten?

Sandy:

Ik denk niet dat dat zin heeft. Ze is heel koppig.

Emma:

En toch ga ik het proberen.

Emma loopt naar de coulisse en roept op Donna.

Emma:

Donna, kom eens.

Donna:

NEE!

Emma:

Donna, je kunt Sandy niet altijd blijven negeren!

Donna:

Dat kan ik wel!

Emma:

Niet zolang ik leef, Donna!

Donna komt het podium boos op.

Donna:

Er komt een dag dat jij ook dood bent, en dan kan ik

weer zoveel negeren als ik wil! Ik heb alle tijd, ik zit hier eeuwig vast!

Emma:

Oh ja, daarover gesproken...

Sandy kijkt op.

Donna:

Wat? Er valt niks te zeggen of uit te leggen. Wat gebeurd is is gebeurd en daar kunnen we niks aan doen.

Emma:

Kom nou eens zitten...

Donna:

Waarom?

Emma:

Ik ken jullie verhaal heel goed, denk ik. Het hele dorp kent jullie verhaal. Tenminste, zoals de journalisten het hebben opgeschreven...

Sandy:

Waarin ze MIJ alle schuld hebben gegeven!

Emma:

Precies. Maar ik ben gewoon heel erg benieuwd naar het hele verhaal. Hoe jullie het hebben meegemaakt.

Donna: (bedaat langzaam)

Het was in september 1985... We hadden afgesproken met een paar vriendinnen. Met Claire, Sofie en...

Sandy:

Roos. Roos was er ook bij.

Donna: (glimlachend)

Ja. Met Claire, Sofie en Roos. Ik kan ze me zo voor de geest halen...

Sandy: (glimlachend)

Ja, ik ook. We waren een hechte vriendinnengroep.

Donna:

We hadden afgesproken om wat rond te hangen bij school. Er zouden ook wat jongens komen.

Emma:

Gezellig toch?

Sandy:

Ja, het was heel gezellig. Op een moment zagen we dat er een raam open stond.

Donna kijkt in het rond.

Donna: (wijzend)

Volgens mij was het dat raam.

Sandy en Donna beelden uit wat ze vertellen.

Sandy:

Ja, hetzelfde raam waar jij en Alex doorheen zijn gekomen.

Donna:

We daagden elkaar uit om naar binnen te klimmen, en voor we het wisten stonden we hier, midden in de ontvangsthal. Vroeger stonden hier rijen met kluisjes. Maar die hebben vandalisten weggehaald.

Sandy:

Ja! Mijn kluisje was ongeveer daar, onder die van Thomas!

Donna: (dromerig)

Oh... die knappe, sexy Thomas...! Wat zou daarvan zijn terechtgekomen? Hij was er niet bij die avond.

Emma:

Thomas?

Donna:

Ja, Thomas van...

Sandy:

Thomas van As.

Emma:

Dat meen je niet?!

Donna:

Ken je hem? Is het nog altijd een hottie?

Emma: (beschaamd)

Dat is mijn vader.

Donna en Sandy giegelen.

Sandy:

Oh meid, wat erg! Ik had helemaal niet door dat wij, als wij nog geleefd hadden, de leeftijd van jouw ouders zouden hebben!

Donna:

Zoals ik al zij, liever jong en knap overlijden in de jaren 80 dan oud en lelijk worden in de 21ste eeuw!

Sandy en Donna lachen nog harder.

Emma:

Okeee... maar wat gebeurde er toen? Nadat jullie in de school waren ingebroken?

Donna:

We gingen naar het scheikundelokaal. Hier, aan het einde van de gang.

Sandy:

Ja. En daar daagden we elkaar nog verder uit...

De meiden staan nu recht tegenover elkaar.

Emma:

Jullie daagden elkaar uit?

Sandy:

Een van de jongens zei “Draai eens aan die gaskraan...”

Donna:

“Als je het niet doet, dan ben je een watje!”

Het is even stil.

Donna:

En toen draaide ik aan die gaskraan. Ik wilde bewijzen dat ik geen watje was...

Sandy:

En ik stond daar met mijn brandende sigaret.

Sandy en Donna: (zachtjes, verdrietig)

Boem.

Sandy:

We waren op slag dood.

Stilte.

Donna:

Je hebt gelijk. We zijn beide schuldig.

Sandy:

Maar de kranten, de politie... iedereen wees naar mij...
En al die tijd negeer je me, alsof ik niet besta voor je.

Donna:

Het spijt me zo, Sandy. Jou negeren was makkelijker
dan mijn schuld toegeven.

Sandy:

En ik dacht, als ik jou de schuld geef, hoef ik mezelf
nooit te vergeven voor die sigaret.

Donna:

We waren jong. Dom. We wilden stoer zijn.

Sandy:

Ja. We wilden indruk maken. En in één seconde was
het voorbij.

*Ze lopen langzaam naar elkaar toe, nemen elkaars
handen vast.*

Donna:

Ik mis je, San. Zelfs in de dood.

Sandy:

Ik jou ook.

*De meiden omhelzen. Emma staat er bij en pinkt een
traantje weg.*

Hemels muziekje

Emma:

Jullie vriendschap en vergeving heeft jullie vrij
gemaakt...

Scène 13 - Mimi's musical

Alle geesten, behalve Mimi, komen opgelopen, ieder met een stoel in hun handen. Ze zetten de stoelen neer en iedereen neemt plaats. Alex is er ook bij, maar die begrijpt er helemaal niks van. Wendel en Von Trapp denken dat al deze aandacht voor hen is.

Wendel:

Ah, wat goed. Jullie gaan al helemaal klaar zitten voor ons. Wij hebben een nieuwtje...

Isolde:

Dit is niet voor jullie.

Von Trapp:

Hoe bedoel je dit is niet voor jullie? Mogen wij niet een keer alle aandacht krijgen?

Maria: (wordt afgebroken door Mimi)

Nee. Dit is voor...

Mimi:

Kom dat zien! Kom dat zien! De grote première van de One-Woman-Show van mij! Mimi!

♪ Mimi's show

Welkom hier,
Bij mijn one-woman-show
'T is Mimi's show!

Ga lekker zitten daar,
Terwijl ik je mind blow,
'T is Mimi's show!

Krijg aandacht nu
ik in de spotlight sta.
Met een avond vol
Theater en drama.

Ik schop het vast heel ver,
Ik word een superster!
'T is Mimi's show!

*Applaus. Mimi ploft op een stoel midden in de spotlight.
Ze kijkt het publiek in alsof ze de grootste tragedie uit de
wereldgeschiedenis gaat delen.*

Mimi:

De aandacht... het applaus... Dat heb ik altijd gewild.
Eeuwenlang, zelfs in de dood, heb ik gezocht naar het
geluid van klappende handen. De bevestiging dat ik
gezien werd.

Maar toen, in 2006, toen...

Grote pauze, hand op haar voorhoofd

Kwam het tragische einde van mijn jonge,
veelbelovende leven!

Stel je voor... een nacht vol rebellie!
Een groep vrienden, skateboards onder de arm,
en een verlaten schoolgebouw dat riep: "Durf jij?"

Ik... Mimi... heldin van de avond, sprong als eerste.
Want ik moest gezien worden.
Ik wilde applaus, zelfs in een stoffige gang met TL-licht.

En daar...

wijst dramatisch naar een hoek van het podium

De balustrade.
Mijn toneel! Mijn catwalk!
Ik maakte een draai... een verkeerde draai...

ze staat langzaam op, speelt de beweging uit
met overdreven slow-motion

Mijn skateboard gleed weg...
Mijn armen grepen naar lucht...
En toen...

stilte, fluisterend

een ijzeren paal, recht door mijn borst.

Ze grijpt haar hart, zakt dramatisch neer.

Geen applaus.
Geen bloemen.

Geen “bravo, Mimi, bravooooo!”
Alleen... stilte.

Ze komt weer overeind.

En daar bleef ik. Vastgepind in mijn eigen tragiek.
Eeuwig wachtend op dat ene, eeuwige applaus.

Maar nu...

Zachter, oprechter

nu begrijp ik het.
Ik stierf niet alleen door een paal in mijn borst...
ik stierf omdat mijn honger naar aandacht mij
verblindde.
Ik wilde applaus, en ik kreeg de dood.

Ze spreidt haar armen, alsof ze eindelijk loslaat.

Dus als jullie straks klappen...
klap dan niet omdat ik zo tragisch ben gestorven.
Klap omdat ik eindelijk durf te zeggen:
dit... is mijn laatste buiging.

Ze buigt diep, dramatisch. Het publiek applaudisseert.

Hemels muziekje

*Wendel en Von Trapp staan op en lopen het “podium”
op.*

Wendel:

Goed, nu we die hysterie gehad hebben, willen wij even de aandacht.

Von Trapp:

Ik vond t mooi. Niet zo mooi als Annie get your gun, maar ik vond het mooi.

Wendel:

Zo zie je maar, smaken verschillen.

Emma:

Een beetje respect, Wendel.

Isolde:

Die man is niet in staat tot het tonen van respect. Nu niet, vroeger niet, nooit niet.

Wendel:

Ik zal maar niet zeggen tot wat jij niet in staat bent, koninginnetje.

Isolde:

Het produceren van een zoon, bedoel je? Ik heb vandaag geleerd dat dat nooit aan mij heeft gelegen. En ergens vind ik het ook wel prima zo, ik heb het niet op mijn geweten dat deze wereld ook maar één man rijker is.

Von Trapp:

Nou ja zeg...

Emma:

Ja, genoeg gekibbel. Voor velen van jullie is dit jullie laatste avond samen, wees eens lief voor elkaar.

Von Trapp:

Laatste avond? Wat bedoel je.

Maria:

Wij zullen vanavond afgezogen worden. In de zin van, de weg naar het hiernamaals, bedoel ik natuurlijk.

Mimi:

Ja, zodra de klok 1 uur slaat.

Von Trapp en Wendel kijken elkaar aan.

Von Trapp:

Nou, dan maakt het allemaal niks meer uit! Als toch iedereen afgezogen wordt behalve wij twee! We zullen elkaar nooit meer zien.

Isolde:

Wat?

Wendel:

Dames en heren, bij deze hét grote nieuws wat wij al jaren voor ons houden...

Von Trapp:

Wendel en ik hebben een verhouding!

Wendel:

Wij flikflooiën met elkaar.

Von Trapp:

We lopen samen.

Wendel:

Wij hebben verkering. Homoseksuele verkering.

Von Trapp:

En, dat is niet alles. Wij hebben elkaar vermoord. Uit pure liefde.

Wendel:

Precies. Ik stak hem neer, en toen was mijn hart gebroken, dus toen stak ik mezelf neer.

Hels muziekje

Iedereen schrikt.

Wendel en Von Trapp:

NEEEEEEEEEEEEEEEIN!

Von Trapp:

We wilden helemaal niet afgezogen worden!

Wendel:

Althans niet naar het hiernamaals!

Alex:

Wat gebeurt hier nou? Dit heb ik nog nooit eerder gehoord.

Emma:

Wendel en Von Trapp worden naar de hel gestuurd.

Wendel:

Omdat wij homoseksueel zijn?!

Maria:

Nee, natuurlijk niet. Denk je dat het God ook maar een klein beetje interesseert van wie je houdt?

Isolde:

Dit is waarschijnlijk voor al die gruweldaden die jullie hebben verricht tijdens de Tweede Wereldoorlog.

Emma:

Dat klinkt inderdaad veel logischer.

Alex:

Wat klinkt logisch?

Emma:

Dat Wendel en Von Trapp naar de hel gaan om hun gruweldaden tijdens de oorlog.

Alex zoekt wat op zijn telefoon.

Alex:

Ah gatver, ja. Heel duidelijk. Hier een lijst met alle oorlogsmisdaden die Arthur Wendel en Claus von Trapp hebben begaan tijdens hun leven...

De geesten gaan achter Alex staan en lezen mee.

Sandy:

Jeetje mineetje. Dit is véél erger dan het opblazen van een school.

Wendel en Von Trapp verlaten langzaam, ongezien het podium.

Donna:

De-cap-it-eren? Wat betekent dat?

Isolde:

Oh, dat weet ik heel goed.

Maria:

Als je dit leest dan geloof je toch niet dat er een God bestaat...

Licht uit, iedereen af.

Scène 14 - Livia's reden

Livia komt stilletjes op. Ze kijkt om zich heen, iedereen is al weg. Ze is wat angstig.

Even later komt Ug op.

Ug:

Is Livia niet aan het schrijven?

Livia lacht zachtjes.

Livia:

Neen. Voor nu laat ik de inkt rusten, hij heeft al te veel gezegd.

Ug:

Ug begrijpt het.

Livia:

Echt?

Ug:

Ug lijkt misschien dom en “onderontwikkeld”. Maar eigenlijk is Ug dat niet. Ug gewoon niet zo goed met woorden.

Livia:

En ik geef juist zoveel extra betekenis aan woorden. Mijn pen draagt lasten die ik niet dragen kan.

Ug:

Maar toch begrijpt Ug, Livia.

Ug zoekt wat toenadering tot Livia. Livia staat het toe.

Ug:

Ug voelt veel pijn wanneer Ug bij Livia is. Pijn en verdriet. Ug heeft ook veel pijn en verdriet gevoeld toen Ug opgeofferd werd door stam.

Emma komt op, maar besluit zich niet te laten zien. Ze blijft van een afstandje kijken.

Livia:

Misschien draag jij meer waarheid in je eenvoud, dan ik in al mijn verzen, Ug.

Ug:

Ug en Livia heel anders, maar ook een beetje hetzelfde. Denkt Ug.

Livia:

Niet helemaal.

Ug:

Wat bedoelt Livia?

Livia:

Ik ben niet zoals de anderen hier.
Zij werden verrast door de dood.

Maar ik...

Livia durft haar zin niet af te maken.

Ug:

Wat is er met Livia?

Livia:

Mijn vader... hij wilde mij uithuwelijken.

Ik was zestien, en mijn stem had nog nooit de kans gekregen gehoord te worden.

Ik dacht dat mijn gedichten de lucht konden vullen...

Ik zag geen toekomst.

Ug en Livia houden oogcontact, Ug begrijpt haar maar zegt niks.

Livia:

Het was zo donker in mijn hoofd en in mijn hart. Zo donker dat ik denk dat er geen licht meer voor mij zal zijn.

Ug:

Ug weet: wie een eerlijk hart toont... die hoeft niet bang te zijn.

Livia:

Emma vroeg mij vanmiddag naar de hand die mijn lot verzegelde... Zij zei dat hij hier niet was, en dat ik veilig was.

Ug knikt.

Livia:

Maar dat is niet de waarheid.

Want, de hand... dat was de mijne. Ik ben het zelf geweest.

Ug:

Livia wist niet meer wat te doen en vluchtte de dood in...

Livia:

Ja... exact zo was het. Ik weigerde te buigen voor een huwelijk dat mijn ziel zou knechten. Ik wilde niet verstommen, niet opgesloten raken in de schaduw van een man die tweemaal mijn jaren telde. Mijn stem... moest vrij blijven.

...

Uiteindelijk leidde mijn pad naar het badhuis... daar liet ik de stroming mijn lichaam dragen, mijn adem oplossen in het water, en verdronk ik mezelf... als laatste daad van verzet

Hemels muziekje

Livia:

Het opent zich...

Ik dacht dat het hiernamaals mij zou weigeren.

Maar misschien... misschien is er tóch een plaats voor mij.

Ug:

Livia heeft niks fout gedaan. Livia heeft voor zichzelf gekozen. Livia is sterk.

Ze legt haar hand dankbaar op Ugs arm. Emma pinkt weer een traantje weg.

Livia (fluisterend):

Dank je. Jij... jij hebt mij gehoord.

Licht uit.

Scène 15 - De klok slaat één

Alle geesten staan hand in hand in een rij op het podium. Emma en Alex staan er naast.

Emma:

Het is bijna tijd... De klok zal snel 1 uur slaan.

We horen een klok tikken. De geesten ademen synchroon. Ze zijn blij, melancholisch. Ze bereiden zich voor op iets groots.

Geluidseffect: tikkende klok

Alex:

Ik kan jullie niet horen, maar ik wil jullie bedanken voor de bijzondere tijd. Jullie prachtige verhalen. En jullie vertrouwen in ons, nouja. Vooral in Emma.

De geesten kijken elkaar aan, knikken en glimlachen

Donna: (naar Sandy)

Vrij... eindelijk. Maar samen met jou.

Sandy:

Geen schuld, geen pijn...

Mimi:

Ik hoef niemand meer te pleasen... niet eens Justin Timberlake.

Maria:

Mijn hart kan eindelijk rustig kloppen...

Isolde:

Ik ben meer dan mijn verleden.

Livia:

En mijn woorden mogen eindelijk rusten.

Wendel:

We zullen eeuwig branden in de hel...

Von Trapp:

Hadden we maar aan de juiste kant van de geschiedenis gestaan...

Ug:

Ug heeft geen medelijden met jullie. Acties hebben consequenties.

De klok slaat één. Het nummer zet in.

Geluidseffect: één slag

♪ Tears in Heaven

Would you know my name
If I saw you in heaven?
Would it be the same
If I saw you in heaven?
I must be strong
And carry on,

'Cause I know I don't belong
Here in heaven.

Would you hold my hand
If I saw you in heaven?
Would you help me stand
If I saw you in heaven?

I'll find my way
Through night and day,
'Cause I know I just can't stay
Here in heaven.

Time can bring you down,
Time can bend your knees.
Time can break your heart,
Have you begging please, begging please. Beyond the
door,
There's peace I'm sure,
And I know there'll be no more
Tears in heaven

Would you know my name
If I saw you in heaven?
Would it be the same
If I saw you in heaven?

I must be strong
And carry on,
'Cause I know I don't belong
Here in heaven

'Cause I know I don't belong
Here in heaven

De geesten splitsen de rij. De ene helft gaat links, de andere helft rechts af. Enkel Ug, die in het midden stond, blijft achter.

Emma:

Lieve Ug! Zijn we jou nou helemaal vergeten vrij te maken?

Ug:

Maak je geen zorgen over Ug.

Emma:

Maar we kunnen jou toch niet helemaal alleen achterlaten!

Ug:

Maar dat maakt Ug niks uit. Ug alleen over. Ug niet geloven in hemel en hel of hiernamaals. Ug geboren vóór Christus. Vóór alle sprookjes over goed en slecht. Ug geloven in nieuw leven ná de dood. Maar Ug zit vast in oud klooster dus Ug geen nieuw leven kunnen beginnen.

Alex: (wijst in de coulisse)

Is dat niet Ug's steen, daar?

Ug:

Ug... steen! Verbonden met steen. Emma en Alex mag hem hebben. Herdenking aan Ug.

Emma:

Weet je het zeker, Ug?

Ug:

Ja.

Emma en Alex lopen naar de steen. Ze pakken hem uit de couilisse en lopen naar het voorste van het podium.

Oertijd muziekje

Ug:

Ug... voelen... licht... lucht... nieuw leven.

Emma:

Je doet het, Ug!

Alex:

Wat een vreemd muziekje.

Emma:

Ug gelooft niet in een hiernamaals maar in reïncarnatie. Dus ik denk dat dit betekent dat zij zal reïncarneren.

Ug glimlacht breed, kijkt nog een laatste keer naar Emma en Alex.

Ug:

Dank... nieuw begin...

Ug af.

Het is even stil.

Alex:

Niemand gaat dit verhaal ooit geloven.

Emma:

Ik ben benieuwd of wij ook ooit ergens vast zullen hangen omdat wij een onafgemaakt verhaal zullen hebben.

Alex:

Hopelijk niet... ik hoop dat wij onze verhalen gewoon kunnen afmaken terwijl we nog leven.

Emma:

Of dat we tenminste de kans krijgen om te kiezen hoe ze eindigen.

Alex kijkt naar de lege plek waar Ug stond.

Alex:

Dat was... bijzonder.

Emma:

Ja... en nu is het tijd dat ook wij naar buiten gaan. Voor even. Misschien kunnen we een nieuw hoofdstuk beginnen.

Ze lopen samen langzaam af, terwijl het licht dimt en het klooster in stilte achter hen blijft.

EINDE